

SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková
Prince jsem
nechtěla!

SHARON KENDRICKOVÁ

PRINCE JSEM
NECHTĚLA!

PŘEKLAD

KVĚTOSLAV DLACHNIL, JR.

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštěná podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsoně.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nejpříjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

**PRINCE JSEM
NECHTĚLA!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Her Christmas Baby Confession

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Květoslav Dlachnil, Jr.

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Sharon Kendrick

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-142-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-143-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-144-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Bylo po svatbě a Bianca za to byla ráda. Přestože všichni hosté prohlašovali, že to byla ta „nejkrásnější svatba v dějinách světa“.

Byla to úchvatně fotogenická událost.

Vánoční svatba ve zlatém paláci.

Pohledný král si bere obyčejnou ženu z lidu a činí ji svou královnou.

Co by se na tom komu nelíbilo?

Bianca se zadívala na působivou vstupní halu paláce. Od začátku se jí nelíbilo být družičkou, i když nevěsta byla její sestra. A taky se jí moc nelíbilo být zpátky v Monterossu – bohatém horském království, kde strávila v dětství mnoho a mnoho prázdnin.

Svatba se konala dva dny před Vánocemi a celá velká katedrála byla při té příležitosti vyzdobená. Z mohutných sloupů visely trsy cesmíny a břechťanu a Bianca se poté, co se nasoukala do šarlatových šatů družičky, snažila vstřebat radost události a trochu ji opětovat.

Ale hlavou se jí honily nejrůznější na sestru nevhodné myšlenky, když hleděla na záplavu třpytivé bílé postupující širokou uličkou, přestože sestru z celého srdce milovala a byla ráda, že Rosie našla muže svých snů.¹

---

¹ Rosiin příběh je popsán v knize *Na královském turné*, která vyšla v září minulého roku. Rosie se v něm vrací do království Monte-

Ale Bianca nemohla přestat myslet na to, že to *ona* je ta starší sestra. Že to *ona* je stále ještě svobodná a vzhledem k tomu, jak vypadal její milostný život a minulé vztahy, to nevypadalo, že se na tom něco změní.

Pravděpodobně by se s narůstajícím vědomím, že její život nejde přesně podle plánu, dokázala vypořádat, kdyby se její cestovní plány tak náhle nezměnily. Bianca měla v úmyslu stihnout let zpět do Anglie a strávit klidné, nenápadné Vánoce doma. Žádný pohyb. Žádné slavení. Těšila se na trochu klidu a míru po rušné přípravě na královskou svatbu. Dokud ji její sestra nedonutila přijmout let od toho posledního muže, s nímž by kdy chtěla trávit čas.

Jen při pomyšlení na něj se zachvěla. Celé tělo jí mravenčilo a vyschlo jí v ústech.

Xanthos Antoniou.

Mocný americký miliardář řeckého původu, který se během královské svatby projevil jako neodolatelný magnet pro každou ženu mladší devadesáti let. Mimořádně svalnatý, s hříšně skvělým vzhledem, bylo to, jako kdyby doprostřed zlaté nádhery svatby dopadl temný meteorit. Nikdo od něj nemohl odtrhnout oči. Včetně jí samotné.

Nevěděla, proč její sestra tak naléhala, aby přijala svezení právě s ním – zvláště když dala jasně najevo, že se jí do toho nechce – ale byla neodbytná.

„Prosím, Bianco. Udělej to jako laskavost Corsovi. Svezeš se v soukromém letadle – a je to báječný pilot.“

---

rosso, kde trávil dětství a kde zahynul její otec při archeologickém výzkumu. Setkává se s mladým panovníkem, s nímž se znala jako dítě, který se rozhodne ji využít při propagační cestě po Evropě, při níž jsou vystavovány právě poklady země. Oba se přitom sblíží. Paralelně se rozvíjí příběh králova nevlastního bratra Xanthose, o němž panovník nevěděl. Poznámka redaktora.

Bianku krátce napadlo, proč sestřin královský manžel tak moc chtěl udělat Xanthosovi službu, ale to už Rosie odběhla mluvit s někým jiným a zdálo se, že je celá záležitost uzavřena. Z toho důvodu k ní momentálně onen zmiňovaný muž mířil napříč mramorovým foyerem paláce.

Snažila se na něj přitom nezírat, ale zachovat neutrální výraz stálo dost sil. Netušila, kvůli čemu měla na černoookého miliardáře tak bouřlivou reakci, ale vypadalo to, že to nemůže zkrotit. Od chvíle, kdy se poprvé představili, k němu pociťovala něco zvláštního. Do tváří se jí pomalu dralo horko. Byla si nepříjemně vědomá sama sebe, až ji z toho svědila ňadra. Přitom Xanthos Antoniou představoval všechno, co na opačném pohlaví nesnášela. Čpěla z něho tvrdá, mužská síla a jemné, smyslné nebezpečí. Byl skrz naskrz alfou. A nic z toho na ni nedělalo dojem.

Měla ráda tiché muže. Knihomoly. Bezpečné muže.

Muže úplně opačného typu.

„Bianca?“

Jeho hlas zněl jako štěrk plný medu, když vyslovil její jméno, nejspíš proto jí bradavky začaly tlačit do podprsenky, jako kdyby chtěly utéct ze svého krajkového vězení, a srdce se jí rozbušilo, jako kdyby dobíhala vlak. Nadechla se a zkroutila rty do laskavého, zdvořilého úsměvu, jaký by předvedla před novým klientem, který za ní přišel pro právní radu.

„Je to tak. Bianca Forresterová,“ odpověděla rychle. Chtěla začít pokud možno formálně. Pozvedla obočí. „Nejsem si jistá, zda jste včera zaslechl mé příjmení, když nás představovali, pane Antoniou.“

„Ach, příjmení nikdy nezapomínám, slečno Forresterová,“ odpověděl hladce. „Stejně jako jste vy nezapomněla moje.“

Ten posměšný úsměv, který jeho slova doprovázel,

Bianku zneklidnil ještě více. Luxus jeho bohatství na ni dojem nedělal a bylo jí úplně ukradené, že má soukromý letoun. Její sestra se ho pokoušela vychvalovat, ale ona s ním nechtěla mít nic společného. Ztišila hlas. „Poslyšte, já vím, že jste byl dotlačen k tomu mi nabídnout svezení a je to od vás opravdu milé. Ale není to nutné.“

Zamračil se. „Proč ne?“

„Protože já už mám letenku a v komerčním letu budu naprosto spokojená. Ve skutečnosti to tak preferuju. Můžu takhle za letu pracovat, a ne se nutit do konverzace.“

Xanthos vstřebával její slova. Najednou jím prolétlo podráždění: tohle prostě čekal, no ne? Co na tom, že to je jedna z nejkrásnějších žen, jakou kdy viděl, s černými vlasy a očima barvy smaragdů. Tahle žena měla temperament. Přesně ten typ, jenž se mu nelíbil. Chladný a odsuzující a... povýšený. Jako kdyby si na něj už udělala názor a nebyl moc dobrý.

A to ho hrozivě provokovalo, no ne? Nepřipomínalo mu to náhodou, odkud pochází a proč je tam, kde je?

„Ale vaše sestra mě specificky požádala, abych zajistil, že se dostanete do Anglie v pořádku,“ pronesl uvolněně. „A takovou žádost nemůžu přece odmítnout? Kdo by mohl říct ne nové královně?“

Ten druhý důvod nezmínil. Ten hlavní důvod. Tedy své spojení se ženichem. Nejsilnější spojení ze všech.

Krev.

Krev, která vážala oba muže k sobě, ačkoli z toho ani jeden z nich nebyl zrovna nadšený. Bylo to to temné tajemství spalující Xanthosovo srdce, připomínající mu, jak hluboce byl zrazen. To tajemství ho naučilo, že by nikdy neměl věřit a důvěřovat žádné ženě. Byl totiž nevlastní bratr krále Corsa a nikdo na světě, s výjimkou Biančiny sestry Rosie, o tom nevěděl.

A oba muži chtěli, aby to tak zůstalo.

Xanthos nevěděl, proč Corso chtěl, aby se účastnil jeho svatby, a nejprve pozvání odmítl. Král na něj ale tlačil tak dlouho, až mu nakonec Xanthos dopřál, co chtěl. Měl podezření, že si nevlastní bratr chtěl uchovat jeho náklonnost a tím zaručit, že se nebude pokoušet vznášet nároky na trůn. Jenže Xanthos nejenže byl nemanželský, on ani neměl o Corsovu korunu zájem – ani o jeho království.² Nedokázal si představit nic horšího než být veřejným činitelem. Měl rád svou svobodu a to, že se nemusí zodpovídat nikomu kromě sebe. A i kdyby dopravení nevděčné Bianky Forresterové domů bylo to poslední, co chtěl udělat, dal její sestře slovo a on své slovo dodržel.

Jak jí ale hleděl do temně lemovaných očí, proti jeho vůli mu v hlavě vyvstala myšlenka, jak neuvěřitelně zelené ty oči jsou, a na okamžik jimi byl jako uhranutý. Stejně ho uhranuly růžové kontury jejích rtů a výrazné křivky jejího těla. „Jste připravená?“ zamumlal.

„Myslím, že jste nepochopil, co jsem řekla.“ Pozvedla omluvně ruce, ale povýšenost v jejím úsměvu to moc nezmenšilo. „Dám vám možnost z toho vycouvat.“

„Ale já z toho nechci vycouvat. Letiště je plné paparazziů a vaše sestra měla za to, že byste se jim ráda vyhnula.“ Tentokrát se neobtěžoval zastírat netrpělivost. „Většina lidí by nabídku svézt se soukromým letadlem využila ráda, možná dokonce – troufám si říct – s vděčností. Takže pokud nehodláte dělat scény nebo rozčítit vaši sestru o jejích líbáncích, navrhuju

² Xanthos byl totiž sice nevlastní bratr Corsa a nemanželský syn bývalého panovníka, ale byl *starší* než Corso, což vyvábilo potenciálně nebezpečnou situaci z hlediska nástupnictví na trůn. Poznámka redaktora.

vám, abyste mě doprovodila do připraveného auta a jela se mnou na přistávací plochu.“ Ztvrdla mu ústa. „Čím dřív se vydáme na cestu, tím dřív bude po všem.“

„Zní to lákavě jako návštěva u zubaře, jak mi to podáváte.“

Slabě se pousmál. „Vaše slova, Bianco, ne moje.“

„Páni.“ Upjatě mu úsměv opětovala. „Tohle bude ale panečku zábava, co?“

„Stěží ovládám nadšení.“

Prošli kolem obrovské jedle poseté šňůrami stříbrných hvězd a stovkami maličkých bílých světýlek, zdobících voňavé větve. Kolem větviček cesmíny a velikých trsů jmelí. Kolem stříbrných a zlatých balonů, jež tam zůstaly po obřadu. Panovala stále velice sváteční vánoční nálada, ale Bianca byla tak podrážděná z chování svého společníka, že si jí skoro nevšimla.

Ostatní hosté postávali kolem a bavili se spolu, ale otáčeli se za Biankou a Xanthosem.

„Působivý pár,“ zaslechla Bianca něčí poznámku.

„Kdo to je?“ zajímal se někdo jiný.

„Nevím, ale ta holka má sakra štěstí.“

Ale Bianca si zvlášť šťastná nepřipadala, když s ním seděla v napjatém tichu, zatímco je královské auto vezlo na letiště. Měla pocit, že přišla o všechnu kontrolu nad situací a vůbec se jí to nelíbilo. Venku vyl vítr, když vystoupila z limuzíny, a z nebes se snesla sněhová vločka a rozpustila se jí na rtech. Všimla si, jak Xanthosův pohled zalétl k jejím ústům, pak se otočil a promluvil s řidičem. Šílené na tom bylo, že se jí líbilo, jak jí zíral na rty. Líbilo se jí jeho váhání, se kterým od ní odvrátil zrak, a nemohla pochopit proč. Jak mohla chtít muže, se kterým se cítila tak trapně a odhaleně? Přitáhla si těsněji kabát a následovala ho po schodech do letadla. Sklonila hlavu a vstoupila dovnitř.

Interiér letadla byl elegantní a svěží růže a lesklé časopisy dodávaly kabině přepychový vzhled, jenže byla menší, než čekala, ale podivně ztichlá. Doufala snad v rozptýlení jiných lidí? Třeba v kopilota nebo nádhernou letušku, která mohla se Xanthosem flirtovat a zatrhnout Biance ty stále hříšnější myšlenky.

„To tu není posádka?“

„Ne. Já létám sólo. Je to docela krátký let a myslím, že na palubě najdete všechno, co můžete potřebovat.“ Pozvedl tmavá obočí, až se mu ztratila v černé houšti vlasů. „Pokud nemáte chronickou potřebu se nechat obskakovat? Navykla jste si ze života v paláci?“

„Ve skutečnosti v paláci nežiju a nikdy jsem nežila,“ odvětila. „Trávila jsem školní prázdniny ve služebním domě, protože můj otec byl zaměstnanec zesnulého krále.“

„V tom případě věřím, že si dokážete nalít šampaňské klidně sama, Bianco,“ protáhl s úsměvem.

Uvědomoval si, jaký měl ten úsměv účinek? Věděl, že se z něj chtěla roztříštit na kusy a nechat se jím slepit zase dohromady? „Šampaňské piju, jen když mám co oslavovat,“ prohlásila upjatě. „A oslavovat budu až naše přistání.“

„Řekl vám někdy někdo, že jste pěkně nevděčná?“

„Vy. Už asi tak dvakrát. Řekl někdy někdo vám, Xanthosi, jak moc se opakujete?“

Na smyslných rtech mu zahrál maličkatý, nenápadný úsměv. „Ne, myslím, že v urážlivých postřezích jste přebornice,“ poznamenal suše. „Co takhle kdybyste si prostě přečetla bezpečnostní pokyny a zapnula se, než všechno připravím?“

Xanthos očekával další odpor, přišlo mu, že chce celou záležitost co nejdříve ztěžovat. K jeho ohromení ho ale Bianca hned poslechla, sundala si kabát a natáhla se, aby ho schovala do přihrádky nad

hlavou – ten pohyb bohužel zdůraznil vzrušující plnost jejích ňader. Vteřinu nebo dvě sečkal na místě, když se posadila ve svém sedadle, než vyrazil do pilotní kabiny. Přesvědčoval sám sebe, že se potřebuje přesvědčit, že ví, kde najde kyslíkové masky a záchranné vesty, ale ve skutečnosti šlo o víc než jen bezpečnostní předpisy. Pravdou přece bylo, že pro něj byla tak neuvěřitelně uhrančivá.

Včera se ukázala jako družička, měla na sobě upnuté červené šaty, které zdůrazňovaly její absurdně štíhlý pas a drobnou postavu. Černé vlasy měla protkané rudými růžemi a její rty hrály stejným odstínem, vypadala jako postava z nějaké dávné pohádky. Všiml si, jak se muži narovnávali a přihlíželi, když je mījela, těžký hedvábný okraj šatů přejížděl po kamenné podlaze katedrály, ale ona měla příliš práce s držením sestřiny těžké vlečky, než aby si jich všímala. Nebo byla prostě jedna z těch žen, které předstíraly, že si neuvědomují vlastní přitažlivost.

Dneska na ní ale dávnou pohádku nepřipomínalo zhora nic. Džínsy a hebký zelený svetr, které objímaly její tělo, byly moderní a praktické. Hustou záplavu černých vlasů si stáhla gumičkou do ohonu visícího jí na záda a zdálo se, že je téměř úplně nenalícená. S tak dlouhými a tmavými řasami to ale asi ani nepotřebovala. Jedinou ozdobou, kterou si na sebe vzala, byly dvě zlaté kulaté náušnice. Žádné prsteny. Žádné náramky. Působila trochu zstrašujícím dojmem a poněkud nepřístupná, a přitom... Přimhouřil oči. Bylo to tou její drobnou postavou – nemohla mít víc než sto šedesát tři centimetrů – že byla tak provokativně ženská? Nebo ho na ní tak přitahovala ta temperamentní povaha?

Xanthos cítil, jak mu nečekaně poskočilo srdce. Sice prohlašoval, jak nemá temperamentní ženy v lásce, ale byly to spíš hypotetické než reálné

nesympatie, protože se s nimi skoro nikdy nesetkával. Byl zvyklý na obdiv a souhlas. Nikdy se nemusel o ženy zvláště moc snažit a někdy si říkal, jaké by to asi bylo, kdyby musel.

Ten chvilkový záchvěv zájmu ale brzy nahradila netrpělivost. Nechtěl takhle o Biance Forresterové uvažovat. Vlastně o ní nechtěl vůbec přemýšlet. Byla to švagrová jeho nepřiznaného královského bratra, což z ní dělalo jen a pouze komplikaci. Všechno, co potřeboval udělat, bylo přečkat pár dalších hodin, než se od ní osvobodí a pak může vyrazit do Švýcarska za zábavou a hrami...

Posadil se v kokpitu a metodicky prošel seznam, než dostal povolení od kontroly letového provozu. Pak pomalu a hladce vystoupal vzhůru do širokého a modrého pruhu zimní oblohy. Hleděl dolů, jak se pověstná rudá sopečná hora Monterossa čím dál tím víc zmenšuje a pomyslel si, že se sem již nejspíš nevrátí, jedno, jak moc se ho bude Corso snažit přesvědčit. Neměl žádný skutečný zájem pouto s bratrem prohlubovat. Nestál o nově nalezenou rodinu, rodiny totiž jenom braly a braly. Nesly s sebou bolest, zlomená srdce a zklamání. Měly tu moc zničit člověku od základů celý život. Kdo by proboha stál o to mít rodinu?

Uklidnil se a pokračoval v nezáživném letu, cestu probíhala přesně, jak měla – připomněla mu potěšení a uspokojení, které mu pilotování letadla vždy přinášelo.

A pak se, zničehonic, začaly dít věci.

V devíti kilometrech mu řízení letového provozu oznámilo, že najednou nechytají údaje o jeho pozici. Zamračil se. Měl se hlásit jako občasné pípnutí, ale to se nedělo. Xanthos s rostoucí nevírou zíral, jak selhaly oba transpondéry a pak najednou zlověstně zablikal radar a úplně to zabalil. Pocítil nával adrenalinu,

ale navzdory napětí v těle a zběsilém bušení srdce si připadal překvapivě klidný. Jako každý zkušený pilot se na takovéto případy připravoval a skoro očekával, až za sebou ucítí náhlý pach kouře a zběsilé dopady Biančinyh nohou, ženoucí se do kokpitu. Ústa měla dokořán a na tváři vyděšený výraz.

„K-kouř...“ dostala ze sebe a zkusila to znova.
„Kouř!“

Xanthos se rychle ohlédl přes rameno a uviděl zlověstná šedá oblaka valící se interiérem, zatímco se najednou zapnuly všechny nouzové systémy. Rozezněly se poplachy a rozblikala se rudá světla a on přešel do krizového módu. Pohlédl dolů na mapu, vypočítal, že nejbližší letiště je asi čtyřicet minut letu daleko a věděl, že v případě požáru letoun ve vzduchu vydrží asi tak dvacet. Vyschlo mu v ústech.

Dvacet minut.

Zahlédl hrůzu v Biančinyh očích. Vymačkal na panelu čtyřmístný nouzový signál a přelétl pohledem po obrazovce před sebou. Srdce se mu rozbušilo úlevou, když zaznamenal v údolí hory nepoužívanou přistávací plochu.

„Musíme nouzově přistát. Běžte se zpátky připoutat do sedadla. Až zakřičím ‚připravit‘, zapřete se a pak co nejrychleji vypadneme ven z letadla. Nechte tu všechno. Dělejte, co vám říkám, a na nic se nevyptávejte. Rozumíte mi?“

K její cti bylo, že hned přisvědčila a zmizela. Xanthos dál dokázal myslet jenom na to, jak dostat letoun bezpečně na zem, tak, jak se to učil. Plně se soustředil, zatímco naváděl stroj ve spirálovém sestupu a těsně předtím, než narazil na zamrzlou ranvej, zakřičel na Bianku, ať se připraví. Letadlo sebou škublo a sklouzlo po přistání do strany, řítilo se přímo na vysokou bílou stěnu sněhu, než zprudka zastavilo. A pak už se hnal ven z kabiny, rozepínal jí